

Sygn. akt III AUa 361/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie - Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Zofia Rybicka - Szkibiel (spr.)
Sędziowie:	SSA Anna Polak SSA Urszula Iwanowska
Protokolant:	St. sekr. sąd. Edyta Rakowska

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r. w Szczecinie

sprawy R. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o datę podjęcia wypłaty emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 18 marca 2015 r. sygn. akt VI U 1751/14

1. oddala apelację,

2. zasądza od ubezpieczonego R. K. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka-Szkibiel SSA Anna Polak

Sygn. akt III AUa 361/15

UZASADNIENIE

Decyzją z 20 sierpnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego - R. K. z dnia 18 czerwca 2014 r., podjął wypłatę jego emerytury od dnia 1 czerwca 2014 roku.

Ubezpieczony odwołał się od powyższej decyzji wnosząc o jej zmianę, poprzez ustalenie, że podjęcie wypłaty emerytury powinno nastąpić od dnia 1 marca 2014 r. i w konsekwencji, winny ulec również zmianie obliczenia wysokości podjętej do wypłaty emerytury (w pkt. II i III zaskarżonej decyzji), przy uwzględnieniu daty początkowej – 1 marca 2014 r. w miejsce 1 czerwca 2014 r. Skarżący wskazał, że – pomimo literalnego brzmienia - wniosek o podjęcie wypłaty

zawieszony emerytury został złożony przez niego 19 marca 2014 r. stąd, podjęcie wypłaty świadczenia winno mieć miejsce od miesiąca złożenia tegoż wniosku.

Pełnomocnik organu rentowego wniósł o oddalenie odwołania ubezpieczonego w całości, wskazując, że wniosek na który powołuje się ubezpieczony nie dotyczył podjęcia wypłaty zawieszony emerytury.

Wyrokiem z dnia 18 marca 2015r. Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VI Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie. Sąd ustalił, że R. K. urodził się (...). Od dnia 1 października 1975 roku do chwili obecnej jest zatrudniony w (...) (ostatnio na stanowisku starszego instruktora). W październiku 2008 r. ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddziale w S. wniosek o przyznanie mu prawa do emerytury. Decyzją z dnia 19 listopada 2008 r. (nr (...)) organ rentowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od (...) r., tj. od daty osiągnięcia 60 roku życia - wieku emerytalnego przewidzianego dla nauczycieli akademickich. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury, ubezpieczony winien przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W dniu 19 marca 2014 r. ubezpieczony złożył w organie rentowym wniosek o przyznanie emerytury, w związku z ukończeniem powszechnego wieku emerytalnego – 65 lat i 4 miesięcy. Wniosek zawierał oświadczenie o podleganiu przez ubezpieczonego, przez okres co najmniej 30 miesięcy od uzyskania emerytury w wieku obniżonym, ubezpieczeniom społecznym. Wskazał jednocześnie, że w dalszym ciągu pozostaje w zatrudnieniu.

W dniu 19 marca 2014 roku ubezpieczony złożył również drugi wniosek o przeliczenie podstawy wymiaru emerytury, do którego załączono zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 13 marca 2014 r.

W wyniku rozpoznania pierwszego z wymienionych wniosków z dnia 19 marca 2014 r., organ rentowy decyzją z dnia 13 maja 2014 r. przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 marca 2014 r. Jednocześnie organ rentowy zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Organ rentowy wskazał, iż w celu podjęcia wypłaty emerytury, ubezpieczony winien przedłożyć świadectwo pracy lub zaświadczenie potwierdzające fakt rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

W wyniku rozpoznania drugiego z wymienionych wniosków z dnia 19 marca 2014 r., organ rentowy decyzją z dnia 16 kwietnia 2014 r. przeliczył wysokość emerytury ubezpieczonego, uwzględniając dla potrzeb ustalenia okresów składkowych i nieskładkowych kolejny okres ubezpieczenia społecznego wnioskodawcy.

W dniu 18 czerwca 2014 r. ubezpieczony złożył pismo w którym „prosił o wyjaśnienie na jakiej podstawie nadal zostaje zawieszony jego świadczenie, skoro z ustawy o szkolnictwie wyższym wynika, że nauczyciel akademicki od 1 stycznia 2013r. nie ma konieczności rozwiązania stosunku pracy”.

Organ rentowy potraktował pismo ubezpieczonego z dnia 18 czerwca 2014 r. jako wniosek o podjęcie wypłaty zawieszony świadczenia i w konsekwencji, decyzją z dnia 20 sierpnia 2014 r., podjął wypłatę emerytury ubezpieczonego od dnia 1 czerwca 2014 r.

Jednocześnie pismem z dnia 5 sierpnia 2014 r. organ rentowy poinformował ubezpieczonego, że w celu podjęcia wypłaty świadczenia zawieszony w okresie od 1 października 2011 do 21 listopada 2012 r. koniecznym jest uprzednie przesłanie przez ubezpieczonego zaświadczenia o uzyskanym w tym okresie przychodzie, w rozbiciu na poszczególne miesiące.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, że odwołanie ubezpieczonego okazało się nieuzasadnione przede wszystkim z uwagi na to, że nie istniały podstawy faktyczne oraz prawne do podjęcia wypłaty zawieszono świadczenia za okres po 21 listopada 2012 roku.

Zgodnie z treścią przepisu art.267 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. 2012 poz. 572 j.t.), nauczyciel akademicki - w przypadku mężczyzny - urodzony przed dniem 31 grudnia 1948 r. może, na swój wniosek, przejść na emeryturę, jeżeli ukończył 60 rok życia i przepracował 30 lat, w tym 20 lat w szkolnictwie lub instytucjach naukowych. Natomiast w myśl art.137 prawa o szkolnictwie wyższym, nauczyciel akademicki oraz członkowie jego rodziny mają prawo do świadczeń na podstawie przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Oznacza to, że nauczyciel akademicki, urodzony przed dniem 31 grudnia 1948r. ma prawo przejść na emeryturę, przy czym prawo nauczycieli akademickich do wypłaty świadczeń z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (takim świadczeniem jest emerytura z art. 267) - wobec braku stosownych regulacji w prawie o szkolnictwie wyższym - jest uregulowane przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (dalej: FUS)

Stosownie do treści przepisu art.103a FUS, prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. Przy czym, w dacie przyznawania ubezpieczonemu wcześniejszej emerytury o symbolu (...) (z dniem 1 czerwca 2014 r. podjęto wypłatę tego świadczenia), obowiązywał (analogiczny) przepis art.103 ust.2a FUS, który stanowił, że prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego. W konsekwencji, mając na uwadze treść przepisu art.103a FUS oraz faktu, że ubezpieczony kontynuuje zatrudnienie z pracodawcą na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego z dnia 19 listopada 2008 r., nie było podstaw do podjęcia wypłaty jego emerytury czy to od 1 marca czy to od 1 czerwca 2014 r.

W związku z powyższym, mając również na względzie, że Sąd nie mógł zmienić zaskarżonej decyzji na niekorzyść ubezpieczonego, orzeczono jak w sentencji, w oparciu o przepis art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Na marginesie Sąd Okręgowy wskazał, że nawet gdyby przepis art.103 a FUS (art.103 ust.2a FUS) nie miał zastosowania do ubezpieczonego, to i tak mając na uwadze literalną treść wniosku z dnia 19 marca 2014 r., w którym wnosi on o przyznanie emerytury w wieku powszechnym, brak było podstaw do przyjęcia, że wniosek ten dotyczył podjęcia wypłaty innego świadczenia (emerytury w wieku obniżonym).

Jednocześnie Sąd wskazał, że oddalił wniosek dowodowy ubezpieczonego o przesłuchanie w charakterze świadków pracowników ZUS, którzy mieli wprowadzić go w błąd i doradzić złożenie innego wniosku aniżeli zamierzał, albowiem pozostawał on bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Organ rentowy rozpoznał wniosek ubezpieczonego z dnia 19 marca 2014 r. o przyznanie emerytury w wieku powszechnym a ubezpieczony nie zaskarżył decyzji na mocy której prawo to zostało mu przyznane. Pozostaje w związku z tym bez znaczenia jaki wniosek chciał złożyć (a ostatecznie nie złożył) ubezpieczony. Przy czym, o ile ubezpieczony ewentualnie doznał szkody w związku z nieuprawnionymi działaniami pracowników organu rentowego, może dochodzić jej wyrównania na ogólnych zasadach – w drodze procesu cywilnego.

Sąd meriti zaakcentował, że w związku z faktem powołania się ubezpieczonego na orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. (sygn. akt K 2/12), zwrócić należy uwagę, że badając w tej sprawie zgodność z Konstytucją art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych, Trybunał Konstytucyjny powiązał treść tego przepisu właśnie z treścią art.103a FUS, wskazując iż oba te przepisy nie znajdują zastosowania do osób, które nabyły prawo do emerytury przed 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Oceniając skutki wyroku Trybunał doprecyzował przy tym, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy

z dotychczasowym pracodawcą, jako **warunek realizacji nabytego prawa do emerytury**, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. W stosunku do tych osób przepis art. 28 cyt. ustawy o zmianie ustawy o finansach publicznych w zakresie w jakim przewiduje stosowanie art. 103a ustawy emeryturach i rentach z FUS utracił moc z chwilą ogłoszenia sentencji wyroku w Dzienniku Ustaw, czyli z dniem 22 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2012 r. poz. 1285). **Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później**, tj. od dnia 1 stycznia 2011 r. lub przed dniem 8 stycznia 2009 r.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy zwrócił uwagę, że w rozpoznawanej sprawie wnioskodawca niewątpliwie miał przyznane prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. Niemniej jednak z niespornych ustaleń stanu faktycznego wynika, że uzyskał prawo do świadczeń emerytalnych decyzją z dnia 19 listopada 2008 r., a więc przed dniem 8 stycznia 2009 r. W związku z tym nie należy do grupy ubezpieczonych, którym na podstawie omawianego orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zachowano prawo do wypłaty emerytury (osoby, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r.). Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 13 listopada 2012 r. podkreślał, że rozpatrywana sprawa będąca przedmiotem orzeczenia nie dotyczyła istoty rozwiązania zawartego w art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Trybunał badał zastosowanie nowej treści ryzyka emerytalnego na podstawie art. 28 ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2010 r. do osób, które w momencie jej wejścia w życie miały ustalone prawo do emerytury na podstawie przepisów które nie uzależniały realizacji prawa do emerytury (wypłaty) od rozwiązania stosunku pracy. Z ustaleń stanu faktycznego wynika jednoznacznie, że ubezpieczonemu ustalono prawo do emerytury w czasie, gdy obowiązywał art. 103 ust. 2a ustawy emerytalnej, który brzmiał identycznie, jak dodany nowelą z 16 grudnia 2010 roku art. 103a ustawy emerytalnej. Decyzją z dnia 19 listopada 2008 r. organ rentowy przyznał wnioskodawcy prawo do emerytury od 11 listopada 2008 r. i jednocześnie zawiesił wypłatę świadczenia, ponieważ wnioskodawca kontynuował zatrudnienie bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury.

Sąd meriti niezależnie od powyższych rozważań wskazał, że kwestią otwartą jest realizacja uprawnienia ubezpieczonego wynikającego z przepisów ustawy z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (Dz. U. z dnia 4 lutego 2014 r.), w tym celu ubezpieczony winien bowiem złożyć zaświadczenie o uzyskanym przychodzie, o którym mowa w piśmie ZUS z dnia 5 sierpnia 2014 r. (z uwagi na treść przepisów art. 104 i 105 FUS).

Powyższy wyrok w całości zaskarżył ubezpieczony, zarzucając mu:

I. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie wskutek przyjęcia, iż znajduje on zastosowanie do złożonego przez powoda w dniu 19.03.2014r. wniosku o podjęcie (wznowienie wypłaty) zawieszony emerytury, a co za tym idzie - że pozwany przed wznowieniem wypłaty emerytury mógł oczekiwać od powoda rozwiązania stosunku pracy,

2. art. 103 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poprzez jego błędną wykładnię wskutek przyjęcia, iż w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. (sygn.. K 2/12) przepis ten znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009r,

II. Naruszenie przepisów postępowania, tj.

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zebranego materiału dowodowego wskutek dowolnego ustalenia, iż pismem z dnia 19.03.2014r. powód wniósł o ustalenie i przyznanie prawa do emerytury na

podstawie art, 53 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, a nie o podjęcie (wznowienie wypłaty) zawieszanej emerytury,

2. art. 217 § 3 k.p.c. poprzez oddalenie złożonego przez powoda wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków S. K. i M. W., pomimo iż wniosek ten nie był powołany dla zwłoki i dotyczył istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności spornych, które wskutek powyższego ostatecznie nie zostały wyjaśnione,

III. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia poprzez przyjęcie, iż powód znał treść decyzji pozwanego z 13.05.2014r. znaki (...) o przyznaniu prawa do emerytury od 01.03.2014r. z jednoczesnym zawieszeniem wypłaty emerytury z uwagi na nierozwiązany -zgodnie z art. 103a ustawy emerytalnej - stosunek pracy, oraz że obciążają go skutki nie zaskarżenia tej decyzji w ustawowym terminie, pomimo iż powód nie znał treści tej decyzji, gdyż nie została mu ona przez pozwanego doręczona,

IV. Nierozpoznanie istoty sprawy wskutek:

- pominięcia faktu, iż powód jako osoba której dnia 11.11.2008r. przyznano wcześniejszą emeryturę (tj. w okresie kiedy zgodnie z ówczesnym brzmieniem art. 103 ust. 2 a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie rozwiązanie stosunku pracy skutkowało zawieszeniem prawa do emerytury bez względu na wysokość uzyskiwanego przychodu), z dniem uchylecia tego przepisu, tj. od dnia 08.01.2009r., w każdej chwili - aż do dnia 30.09.2011r. włącznie - miał prawo podjąć wypłatę zawieszanej emerytury, pomimo kontynuowania zatrudnienia, a zatem - jako osoba, która uzyskała prawo do emerytury przed dniem 01.01.2011r. - korzysta w pełnym zakresie z pozytywnych skutków orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13.11.2012r. (sygn. K. 2/12), jak i wydanej później ustawy z dnia 13.12.2013r. o ustaleniu i wypłacie emerytur, do których prawo uległo zawieszeniu w okresie od dnia 01.10.2011r. do dnia 21.11.2012r., a zatem, ze względu na ochronę nabytych praw do pobierania już ustalonej emerytury przy jednoczesnym kontynuowaniu zatrudnienia (bez konieczności wcześniejszego rozwiązania stosunku pracy) pozwany w dniu 19.03.2014r. (tj. w dacie złożenia przez powoda wniosku o podjęcie zawieszanej emerytury) nie miał prawa oczekiwać od powoda rozwiązania stosunku pracy w oparciu o art. 103 a ustawy emerytalnej, ani przedkładać mu do wypełnienia druku wniosku o przyznanie prawa do nowej emerytury w oparciu o art. 53 ustawy emerytalnej, a następnie nie miał prawa uwzględnić jego wniosku z dnia 19.03.2014r. o podjęcie (wznowienie wypłaty) zawieszanej emerytury dopiero od dnia 01.06.2014r. (zamiast od dnia 01.03.2014r.),

- przyjęcia, iż powodowi nie przysługuje prawo do podjęcia wypłaty jego emerytury zarówno od 1 marca 2014r., jak i od 1 czerwca 2014r.

Wskazując na powyższe zarzuty, wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uwzględnienie odwołania i orzeczenie o:

1) zmianie decyzji z dnia 20.08.2014r. w zaskarżonej części obejmują pkt I decyzji poprzez przyjęcie, iż wniosek o wznowienie wypłaty zawieszanej emerytury powód złożył w dniu 19.03.2014r. oraz ustalenie, że podjęcie wypłaty emerytury przez pozwanego powinno nastąpić od 01.03.2014r., tj. od miesiąca, w którym faktycznie zgłoszono wniosek,

2) zmianie decyzji z dnia 20.08.2014r. w zaskarżonej części obejmującej pkt II decyzji poprzez obliczenie wysokości emerytury od 01.03.2014r. z uwzględnieniem kwoty bazowej oraz wskaźnika wysokości podstawy wymiaru obowiązujących w dacie faktycznego zgłoszenia wniosku, tj. w dacie 19.03.2014r.,

3) zmianie decyzji z dnia 20.08.2014r. w zaskarżonej części obejmującej pkt III

decyzji poprzez ustalenie wysokości należnego powodowi wyrównania począwszy od 01.03.2014r. do 30.06.2014r., a w przypadku ustalenia, że kwota

bazowa lub wskaźnik wysokości podstawy wymiaru obowiązujące w dacie faktycznego zgłoszenia wniosku, tj. w dacie 19.03.2014r. są wyższe niż w przyjętej przez pozwanego dacie 18.06.2014r. - także ustalenie wysokości należnego powodowi wyrównania z powyższego tytułu za dalszy okres, począwszy od 01.07.2014r. (obliczonego jako różnicę pomiędzy wysokością wypłaconej emerytury a wysokością faktycznie przysługującej emerytury),

II. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za drugą instancję według norm przepisanych,

Ewentualnie, ubezpieczony wniósł o:

III. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania,

IV. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za drugą instancję według norm przepisanych.

W obszernym uzasadnieniu apelacji ubezpieczony przedstawił własne argumenty oraz interpretację przepisów znajdujących zastosowanie w sprawie.

Organ rentowy w odpowiedzi na apelację wniósł o:

1. oddalenie apelacji w całości,
2. zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, powołując w uzasadnieniu orzecznictwo Sądu Najwyższego i Sądu Apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje.

Apelacja ubezpieczonego okazała się bezzasadna albowiem nie sposób podzielić poglądu, że Sąd Okręgowy orzekając w sprawie naruszył powołane przez apelującego przepisy prawa materialnego oraz procesowego, a i brak było podstaw do przyjęcia, że Sąd ten dokonał ustaleń faktycznych sprzecznych z treścią materiału dowodowego. Sąd Apelacyjny w całym zakresie popiera ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, jak również potwierdza trafność rozważań prawnych, nie widząc jednocześnie konieczności ich powielania w całości (por. wyroki Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r. I PKN 339/98, z 22 lutego 2010r. I UK 233/09).

Analiza stanowiska ubezpieczonego prezentowanego w toku postępowania przed Sądem I instancji, jak i w toku postępowania apelacyjnego prowadzi do wniosku, że skarżący nieprawidłowo interpretuje zastosowanie art. 103a ustawy emerytalnej w związku z art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 roku o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w kontekście wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 roku. Jak słusznie wskazał Sąd Okręgowy, kwestia ta była już przedmiotem rozstrzygnięć Sądu Najwyższego. Orzecznictwo tegoż Sądu jest w tym zakresie jednolite (wyroki z dnia 24 kwietnia 2013 r., II UK 299/12, z dnia 14 sierpnia 2013 r., III UK 117/12, z dnia 14 sierpnia 2013 r., III UK 118/12, niepublikowany i z dnia 23 października 2013 r., I UK 122/13).

Sąd Apelacyjny wskazuje, że powołany wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r. nie znajduje zastosowania w okolicznościach rozpoznawanej sprawy. Trybunał stwierdził bowiem, że „obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą - jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury - nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Natomiast przepis ten pozostaje nadal w obrocie prawnym i znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury w momencie jego wejścia w życie i później, tj. od 1 stycznia 2011 r.”.

Zgodnie z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji, wnioskodawca nabył prawo do emerytury od dnia 11 listopada 2008 r. i fakt, że wypłata emerytury, a więc realizacja nabytego prawa, podlegała zawieszeniu, w związku z kontynuowaniem przez niego zatrudnienia, nie ma znaczenia prawnego, w tym sensie, że wskazanie wyżej orzeczenie

Trybunału Konstytucyjnego, nie znajduje zastosowania w tej sprawie. W sytuacji ubezpieczonego przyznanie świadczenia w postaci realizacji wypłaty emerytury, mimo nabycia do niej prawa, ograniczał wciąż obowiązujący art. 103a ustawy emerytalnej, czyli pozostawanie przez ubezpieczonego w stosunku pracy.

Wbrew argumentacji ubezpieczonego zawartej w uzasadnieniu apelacji o naruszeniu zasady ochrony praw nabytych, wyrok Sądu Okręgowego jest prawidłowy. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądów, m. in. w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 sierpnia 2013r. III UK 118/12 o treści:

„Zastosowanie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) do emerytów, którzy nabyli prawo do emerytury przed dniem 8 stycznia 2009r. nie narusza zasad ochrony praw nabytych oraz zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa.”, a także w powołanym przez organ rentowy uzasadnieniu odpowiedzi na apelację wyroku Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2014r. III UK 200/13 i wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 maja 2014r. III AUa 1994/13, a w szczególności w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2015r. III UZP 3/15 o treści:

„Przepis art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2013r., poz. 1440 ze zm.) ma zastosowanie do osób, które przed dniem 8 stycznia 2009r. nabyły prawo do emerytury w obniżonym wieku a następnie w okresie od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. nabyły (i zrealizowały prawo do emerytury po osiągnięciu powszechnego wieku emerytalnego.”, a nadto w wyrokach Sądu Najwyższego z dnia 14 kwietnia 2014r. II UK 439/13, z dnia 12 marca 2014r. II UK 358/13.

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego, jako nieuzasadnioną.

O kosztach Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 12 ust. 2 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości, z dnia 28 września 2002r., w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2013.490.t.j.).

SSA Urszula Iwanowska SSA Zofia Rybicka – Szkibieli SSA Anna Polak